

In de Prutsebuurt 3

Een hortie geleeje hê 'k is twêê verhaoltjies geschreve over de Prutsebuurt, mor d'r is nog veul meer te vertelle over de bakkerij van m'n opao Jan de Jong die daer weunde. Bovenop d'n ove zat 'n grôte waotertank, daerom kò je in d'n bakkerij aaltijd volop waarem waoter tappe. Opoe gebruikten 't voor de was, mor 's maondas kwamme d'r ok hêêl wà buuvrouwe om 'n emmertie waarem waoter te haole. Op dien ove was 't net de juiste temperetuur om appeltjies te drôêge. Hêêl wà klante maakte daer gebruik van. De appeltjies wiere dan thuis eerst geschild, 't klokhuis d'r uit en in viere gesneeje en dan broche ze ze naer opao's toe. Die spraiden 't uit op 'n bakplaet en zetten die bovenop d'n ove. Nae 'n week wazze ze ingedrôêgd en zagge d'r dan 'n bietjie bruinachtig verschrompeld uit. Uit ervaering kan 'k ie zegge dà ze heerlijk smaakte. Gelukkig telde de mense d'r appeltjies nie nae. 'k Het temenste nooit iemand hore klaoge dà ze d'r te waainig hadde truggekrege.

Te veul of te waainig

Ome Teun was 'n vrijgezelle broer vâ m'n moeder. Hij regelde aailijk aalles in d'n bakkerij, verraal toe opao wat ouwer wier. Op zondagmiddag deej die aaltijd de adminestraosie. Dan maakten die ok de planning voor de kommende week. Hoevel brôêd of dat 'r elleken dag gebakke mos worre. Met de fêêsdaege, zôôas Korsemes, Paose of Pinkstere en Koninginnedag was dat aaltijd 'n hêêl perbleem. Ok as 't waarem weer was verkoch ie minder brôêd. Daerom had ome Teun 'n opschrijfboeksie waerin die achteraf opschreef waffer weer of 't dien dag gewist was, hoeveel brôêje of die gebakke had en hoeveel wit, taaref of haalefom d'r overgebleve was. Daer hiew die dan 't vollegende jaer weer rekening mee. 'k Hoort hum nog vraege aan opao's: "Wat denk ie pao, vorig jaer was 't koud weer met de Paose, toe kwamme me 40 brôêje tekort. 't Is nou weer zô 'n kouwe Paostijd, zà me d'r dan mor 'n 35 meer bakke? Opao zee dan bekant aaltijd: "Jaot, zô ietewat hà 'k ok wel gedocht". Azze de bakkers in Slierecht brôêd te kort kwamme aan 't end van d'n dag, dan koche ze bij, van 'n collegao die brôêd teveul gebakke had. Dat waarekte nie aaltijd, want somwaaile dan beurden 't dà ze aamel te waainig gebakke hadde, of aamel teveul. As 'r te waainig gebakke was, dan mos t'r bij gebakke worre en as t'r brôêd overbleef, dan broch opao 't naer boer Dekker achter in de Baonstoep. Die voerden 't dan weer aan z'n vaarekes.

Aander brôêd

Op 't end van d'n oorlog was t'r te waainig te ete in Holland. Ok in Slierecht. 't Brôêd was op de bon, zôôas de ouwere mense nog wel wete en 't betekende dà je aailijk nie genogt kreeg. Gelukkig wazze d'r nogaal wà mense die bij de boere graon wisse te krijge, te kôêpe of te ruile. Dà graon, van aanderande soorte, dà wier dan deur die mense thuis zellef gemaole. Ze deej dà bevôêbeld in de koffiemeule en dan broche ze 't naer d'n bakker toe. Opao deej daer ok an mee. De mense broche dan, laen we mor zegge, 'n kilo meel, aaigegemaakt meel, bij opao's. Aal 't meel van aalle mense wier bij mekaor gegooïd en daer wier dan dêêg van gemaakt en vervolleges wiere d'r brôêje van gebakke. Aal de brôêje eve zwaer, want iederêên had 'n kilo ingeleverd. 't Gevolleg was wel, dat aal die brôêje die van aanderande graonsoorte wazze gemaakt, dus van verschillende meelsoorte, dà ze aallemael 't zellefde smaakte. Mor, 't was toch 'n goejen aanvulling op de kaorige ransoene van de mense, want die ransoene die wazze veulste klaain!

Kôôl

Trewaail dà 'k dut nou op zit te schrijve, schiet 'r me nog wat te binne over d'n oorlog. 't Beurde is op 'n dag dat de vrachtrijer langs kwam en 'n kist met Sevoyekôôl bij m'n opao afzette. D'r zatte wel 20 kôôle in, in dà kissie. Ze vongen 't êést wel 'n bietjie raor. Mor aan d'n aandere kant doche ze: och we hen familie in 't Wesland die tuinders zijn en die zellen 't wel gestuurd hebbe omdà ze doche die kenne ze wel gebruike. M'n opoe wis nie wà ze met aal die 20 kôôle tegelijk mos beginne. Dus, wà deej ze? Ze het ze mor uitgedêêld in de stoep. Aalle buuvrouwe kregre 'n kôôltjie van heur. Hêêl de buurt het 'r smaokelijk van gesmuld. Mor nae 'n paor daege kwam Jan de Jong de tuinman vraege waer ovve hum kôôle wazze. "Watte, jouw kôôle?" zeet opoe. "Ik weet van niks, hoor". "Jao", zee Jan de Jong, "d'r is bij jou 'n kist kôôle bezurregd die nie voor jou was, die was voor mijn bestemd" "Ja, mor hoe kon ik dat nou wete" zee m'n opoe. "De vrachtrijer had 'n kist kôôl en die mos tie bij Jan de Jong bezurrege". Nou wouw 't geval dat 'r wel drie Jan de Jonge wazze die kort bij mekaar op 'n kluitjie weunde. Jan de Jong de tuinman, Jan de Jong van de hoepeschure en Jan de Jong d'n bakker. En de kist kôôle was bij opoe's bezurregd en die hà ze uitgedêêld. " 't Is me wat moois om aandermans kôôl uit te dêêle", zee Jan de tuinman. Waerop opoe zee: "'t Is me wat moois om aandermans kôôl bij ons te laete bezurrege". Afijn, nae 'n bietjie heen en weer praote zijn ze 't êêns geworre en m'n opao en Jan de Jong de tuinman hen ieder de helleft van de schaej geleeje.

Piet Pols

P.S. Op onze website www.historie-sliedrecht.nl zijn veul fotoochies van ons durrep te bekijke. D'n aaldernieuwste stambôôm is die van de familie Erkelens! Kijk ok is bij de Slierechse fotokwis "Ken je Durrep". Het aalderleste nieuws over de verêêniging ving ie in onze nieuwsbrief.